

фізично піддаються нападу партнера або чоловіка, чи дружини. Багато досліджень цієї проблеми відзначають, що насильство в сім'ї часто є частиною динаміки контролю та пригнічення у стосунках, регулярно пов'язаних із різними формами фізичного та нефізичного насильства, що відбуваються одночасно. Інтимний тероризм – це постійне, складне використання контролю, влади та зловживань, в якому одна людина намагається психологічно затвердити систематичний контроль над іншим. У багатьох штатах існують притулки для бездомних, а також спеціальні «гарячі лінії» для людей, які вимагають негайної допомоги. Домашнє насильство може включати словесне, емоційне, економічне, фізичне та сексуальне насильство. Усі форми домашнього насильства мають одну мету: здобути та утримувати контроль над жертвою. Зловмисники використовують чимало тактик, щоб тримати владу над своєю жінкою, чи чоловіком, або партнером: домінування, приниження, ізоляцію, погрози, залякування, заперечення та звинувачення. За підрахунками, щороку в США більше десяти мільйонів людей зазнають домашнього насильства. Станом на 2010 рік, десять штатів із найвищим рівнем вбитих чоловіками жінок були Невада, Південна Кароліна, Теннессі, Луїзіана, Вірджинія, Техас, Нью-Мексико, Гаваї, Арізона та Джорджія. Деякі дослідження у США встановили, що домашнє насильство частіше зустрічається у сім'ях поліцейських, ніж в інших у загальному населенні. Знання поширеності домашнього насильства в правоохоронних органах є важливим, оскільки ставлення поліції до домашнього насильства впливає на якість реагування на нього.

Науковий керівник О. В. Олішевський

УДК 343.9:343.226

МИКИТА МИКОЛАЙОВИЧ ЯКОВЕНКО

Харківський національний університет внутрішніх справ

СІМ ОСНОВНИХ ПОТРЕБ ЖЕРТВ НА ЯКІ НЕОБХІДНО ЗВЕРНУТИ УВАГУ ПРАВООХОРОННИМ ОРГАНАМ

Безпека. Люди, які стають жертвами злочину, як правило, піддаються високому ризику пережити це повторно. Правоохоронці повинні захищати жертв від залякування та навчати їх, як зменшити ймовірність повторного нападу, тим самим допомагаючи членам громади відчувати себе в більшій безпеці та під більшим захистом. Правоохоронним органам слід також співпрацювати з громадянами, щоб розробити стратегії запобігання стати жертвами вперше.

Підтримка. Правоохоронним органам необхідно забезпечити, щоб потерпілі отримували актуальну та точну інформацію про фахівців по

роботі з потерпілими, роль яких полягає у наданні постійної підтримки та допомоги.

Інформація. Будучи першою реагуючою інстанцією, правоохоронці повинні надати жертвам інформацію про їхні права та доступні їм ресурси, а також про майбутні підрозділи для контакту в рамках кримінального судочинства. Якщо справа рухається вперед, правоохоронні органи повинні сприяти інформуванню жертв про стан слідства та притягнення винних до відповідальності. У випадку, якщо справа не призводить до арешту та притягнення до відповідальності, інформування потерпілого про стан справи може слугувати єдиним заходом правосуддя.

Доступ. Правоохоронні органи повинні забезпечити, щоб інформація була доступними мовами, що представляють склад громади. Заклади повинні також враховувати особливі потреби та обставини потерпілих з різними вадами, такими як з вадами розвитку або фізичними вадами, зниженою компетенцією або психічними захворюваннями, допомагаючи їм повноцінно брати участь у процесі розслідування та отримувати доступ до відповідних служб підтримки.

Безперервність. Правоохоронним органам необхідно співпрацювати з організаторами послуг для потерпілих та іншими фахівцями з кримінального правосуддя, щоб гарантувати для жертв отримання послідовної інформації та підтримки під час участі у системі правосуддя. Такий підхід допомагає уникнути переадресовування потерпілого від одного джерела інформації до іншого.

Публічність. Правоохоронним органам необхідно розширити можливості жертв, заохочуючи їх ставити питання, та вислуховувати їхні занепокоєння. Запрошення жертв та їх адвокатів брати участь у розробці політики, може гарантувати, що політика та протоколи ефективно спрямовують правоохоронні органи на задоволення потреб жертв.

Правосуддя. Правоохоронним органам необхідно безпосередньо підвищувати почуття безпеки та благополуччя жертв шляхом проведення ретельних попередніх та подальших розслідувань та виконання своєї ролі в притягненні правопорушників до відповідальності. Хоча правосуддя не завжди досягається повною мірою, жертви, які бачать, що правоохоронні органи працюють в їхніх інтересах, почуватимуться безпечнішими та що з ними краще поводитися.

Науковий керівник О. В. Олішевський